

'In het land der blinden is eenoog Koning'

...in Colombia krijg je geen uitkering als je gehandicapt bent, dus is het werk van de Kerkdrielse zuster Maria Poulisse heel erg welkom...

Maasdriel - Op regelmatige basis heeft Het Carillon contact met de Maasdrielse missionarissen die her en der verspreid over onze aardkloot goed werk verrichten. Zuster Maria Poulisse uit Kerkdriel woont en werkt al jaren in Barranquilla, Colombia. Onlangs was ze even terug in Nederland en in onderstaande monoloog vertelt ze over haar ervaringen.

"Ik kijk terug op een fijne vakantie in Nederland. Het was heel gezellig om ouderwets Sinterklaas, Kerst en Oud en Nieuw te vieren met mijn familie. In januari ben ik naar Roermond en Essen in Duitsland geweest, om de kloosters van onze orde, de Camillianen, te bezoeken. Maar ook naar Hamburg, waar een goede vriend woont die ons elk jaar geld stuurt om een stukje verder te bouwen aan het centrum voor de gehandicapte kinderen. In Barranquilla wordt Ce Camillo, het centrum voor de gehandicapte kinderen wat ik gebouwd heb, steeds bekender. Ik neem alle lofbetuigingen met een flinke korrel zout, want in het land der blinden is eenoog natuurlijk koning. Ik heb liever dat het gemeentebestuur van Barranquilla ons geld geeft in plaats van vrijblijvende complimenten! Gelukkig krijgen we wel steun van de Colombiaanse kinderbescherming en het ministerie van Onderwijs in Bogotá. Ook krijgen we steeds meer giften van particulieren in Barranquilla. De helft van de jaarlijkse begroting komt nu uit Colombia zelf. De andere helft scharrel ik bij elkaar in Nederland: De jaarlijkse collecte van de werkgroep Maasdriel steunt haar Missionarissen is voor ons een hele steun. Ik krijg ook steun van het Liliane Fonds uit Den Bosch, van mijn familie en van veel vrienden en bekenden. Tijdens deze vakantie kreeg ik bijna 5.000 euro in mijn handen gestopt. Mijn zus Adriëne zei gisteren: "je kunt beter elk

jaar komen" maar dat doe ik toch maar niet. Het is heel leuk om op vakantie te gaan maar als ik elk jaar kom blijft er veel te veel werk liggen. Ik vertrouw er op dat ik deze week alles goed georganiseerd aantref in Colombia, want ik heb inmiddels een heel team van therapeuten en leerkrachten voor de gehandicapte kinderen. Vorige week is het nieuwe schooljaar begonnen in Barranquilla en ik denk dat er dit jaar zo'n 30 nieuwe kinderen en jongeren bijkomen. Als het goed is heeft het team die allemaal al geëvalueerd en ingedeeld in groepen. We zullen dit jaar zo'n 230 gehandicapte kinderen op het centrum hebben. Het is een heel werk om al die roosters te maken, want elk kind volgt zijn eigen les en therapieprogramma. Mijn taak is vooral het centrum goed te organiseren en het geld bij elkaar scharrelen om alles draaiende te houden. Dat brengt veel papierwerk met zich mee en zo ben ik eigenlijk steeds meer achter een bureau en de computer verzeild geraakt. Eigenlijk ben ik liever direct met de kinderen bezig, maar ja, dit werk moet ook gedaan worden. Natuurlijk zijn de vooruitzichten voor elk kind en elke jongere verschillend. De lichter gehandicapte kinderen zullen in de toekomst best werk kunnen vinden, maar veel spastische en verstandelijk gehandicapte kinderen zullen altijd afhankelijk blijven van hun familie. En in Colombia krijg je geen uitkering als je gehandicapt bent! De familie moet maar zien hoe ze hun gehandicapte kind onderhoudt. Ik wil iedereen die ons het afgelopen jaar geholpen heeft dan ook heel hartelijk danken voor alle steun. Ik ben er geweldig blij mee, want dankzij die hulp kunnen we voor de gehandicapte kinderen zorgen en hebben we het centrum zelfs uit kunnen breiden."